

Obaga. Helena Bertran Callao

El cel s'estira sobre teu acariciant-te les parpelles d'estrella

El món es fon en la foscor més absurda
i el ple i el buit es confonen entre els arbres i juguen amb la lluna amagada.
Les arrels s'evaporen cap endins i noto com les seves olors se m'enganxen a la
pell recordant-me que el bosc
atrapa

I tu
espurna d'aigua
aprens en una sola inspiració els meus braços, els meus anhels de terra.
Obert de mi i pres del riu, llepes totes les engrunes de llum fins que a
pinzellades traces tota aquesta natura que s'ha instal·lat
poderosa
al meu melic

Atrapes
el cel, cada estel etern i la lluna que marxa;
abrades cada arrel, fulla, petjada que m'envolten i els mantens al meu estómac;
prens els arbres i la nit, entens el vent i respires les meves empremtes de son

Em mulles de casa i memòria, em vius els terrors nocturns i me'ls tornes a cau
d'orella, amb una veu de molsa i fusta que també té
por de llar
i amor d'hivern

M'ofrenes a l'univers i m'engoleixes les exhalacions per fer-les lluernes: ignores
que són per tu i neixen de l'admiració de la teva barba
xopa
de mi